

Petr Karlíček

Datum narození 11. 6. 1956 v Aši

Škola: ZŠ Kamenná

Dále studoval: knihař (na Moravě) – 3 roky

Do roku 1979 pracoval v Chebu jako knihař, poté se vrátil do svého rodného města Aše, kde začal pracovat v propagaci.

Od roku 1971 psal do zahraničí různým skupinám a zpěvákům o autogram. Jazyk neuměl, psal podle slovníku, v infinitivu, a jeho cílevědomost se vyplatila. Získal autogramy od slavných skupin a lidí, např. Queen, Jiří Voskovec, Jan Werich.

V letech 1975-1977 byl na vojně.

Kolem roku 1980 se o něj začala zajímat StB. Pravděpodobně proto, že psal právě na „západ“.

Psal i do BBC, odkud mu posílali desky, časopisy, které byly u nás v té době nežádoucí.

S manželkou se seznámil v Aši na koncertě Jiřího Šelíngra.

Že ho sledovala StB nevěděl, došlo mu to až ve chvíli, kdy mu přišel dopis, že má jít podat vysvětlení. Až na tomto výsledku pochopil, že mu kontrolují poštu, podle toho, že mluvili o lidech, kterým psal.

Začal si dávat pozor, s kým se baví, s kým se stýká. O zájmu na jeho osobu od StB řekl své ženě, která taky začala být opatrná. StB začala sledovat i ji.

Výslechy násilné nebyly, ale po psychické stránce nebyly úplně v pohodě.

O tom, že je sledován neřekl kromě svých příbuzných nikomu.

Dělal spoustu věcí, které se v té době nelíbily: např. vydával Samizdat, který rozšiřoval po republice.

V létě 1980 jel s manželkou do Jugoslávie, kdy přemýšleli, že odejdou žít do zahraničí. Dostali nabídku, že mohou odjet do Itálie, do Benátek, nakonec se rozhodli, že cestu neuskuteční, už kvůli rodičům, kteří byli v Československu, a jejich případný „útěk“ by jim způsobil problémy.

Psychickou odolnost si udržoval poslechem hudby, která pro něj byla po celý život velmi důležitá.

V roce 1985 utrpěl krvácení do mozku, po kterém zájem StB klesl. Hlavně proto, že jim sdělil, že po operaci si vůbec nic nepamatuje.

Přesto se nezbavil dojmu, že je jeho telefon odposloucháván.

Svůj svazek si vyzvedl v Pardubicích.

Celý život se snažil žít svobodně, a i se tak cítil.

I když jeho výsledky nebyly nějak strašné, přesto byly na psychiku nepříjemné.

Dle jeho slov je dobře, že se o těchto věcech mluví, že je hodně příběhů, které jsou zajímavé a zároveň ho mrzí, že se neptal jeho maminky na dobu, kterou prožívala ona. Také je škoda, že soustu příběhů už se nedozvíme, protože aktéři již zemřeli.

Mladým lidem by rád vzkázal, že jim přeje, aby se tato doba už nevrátila. Aby to nedopustili.